

Vitae

Andrii Kolesnykov is Doctor of Philology, Associate Professor, Head of Chair of Ukrainian Language and Literature at Izmail State University of Humanities. His areas of research interests include Slavonic dialectology, theoretical morphology, areal linguistics, linguistic geography.

Correspondence: akolesnykov2015@ukr.net

Ольга Толстова, Дарина Нілова

DOI 10.31558/1815-3070.2018.36.18
УДК 81.373.46

СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ МУЗИЧНОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ НОТНОГО ТЕКСТУ

У статті досліджуються структурно-семантичні особливості музичних термінів нотного тексту.

У зазначеній семантичній групі виділено 3 лексико-семантичні підгрупи, а саме, лексеми на позначення музичного темпу, характеру виконання та динамічних відтінків. Лексеми усіх підгруп можуть доповнюватися адвербіальними модифікаторами.

В роботі проаналізовано зазначені лексичні одиниці з позицій семантики, структури, парадигматичних зв'язків, з позицій узусу та історичного контексту. Розглянуто особливості використання музичної термінології у творах композиторів різних епох та жанрів, основні етапи та процеси її формування, специфіку функціонування та інтерпретації.

Ключові слова: лексико-семантичне поле, лексико-семантична група, лексема, термін, музична термінологія, темп, характер виконання, динамічні відтінки.

ВСТУП. Італійська музична термінологія має тривалу історію існування та не перестає бути об'єктом філологічних досліджень. Питання розподілу музичних термінів за семантикою, особливостей їх використання у творах композиторів різних епох та жанрів, є актуальними і в XXI столітті, адже зазначені музичні терміни італійської мови є міжнародними та використовуються також у сучасних нотних текстах, а їхня інтерпретація ускладнюється ізольованістю синтаксичного контексту та поєднаннями з іншими кодовими системами.

Про інтерес вчених-лінгвістів та музикознавців до розгляду проблем музичної термінології свідчать праці С. Ю. Баранової, Н. П. Корихалової, С. Булик-Верхоли та ін. Науковці розходяться у думках щодо розподілу італійських музичних термінів на лексико-семантичні групи та виділення в цих групах синонімічних рядів та антонімічних пар. У зв'язку з цим актуальним є дослідження італійської музичної термінології та її лексико-семантичних особливостей, процесів її формування, перетворення і специфіку функціонування в знаковій системі італійської мови.

Метою статті є визначити лексико-семантичні особливості музичної термінології італійської мови, що використовується у нотному тексті, а саме лексико-семантичної групи на позначення темпу, особливостей та характеру виконання музичного твору; класифікувати музичні терміни за семантикою та у відповідності до парадигматичних зв'язків, визначити особливості їх використання у нотних текстах; розглянути історичний контекст формування структури нотного тексту.

Об'єкт дослідження – музичні терміни нотного тексту.

Предмет дослідження – лексико-семантичні особливості музичних термінів італійської мови на позначення характеру виконання, динамічних відтінків та темпу.

Музика є системою організації звуків та, як будь-яка мова, має свою граматику, знання правил якої допомагає нам зрозуміти засади, на основі яких побудована музична композиція, дозволяє нам читати нотний текст, писати і виконувати музику.

Саме нотний текст, який може бути рукописним та друкованим, що є зафіксованою, вираженою у вигляді нотних знаків частиною твору, є посередником між композитором та слухачем. Він являє собою систему знаків, що візуально виражає структуру та архітектоніку музичного твору (Baranov 17). Музичний твір починається з нотного тексту (зазвичай це позначення темпу та характеру виконання твору), тому необхідною є процедура тлумачення змісту твору в реальному звучанні та в процесі сприйняття цього тексту слухачем. Інтерпретація нотного тексту ускладнюється кількома факторами, зокрема з ізольованістю, практично відсутність мовного контексту вживання терміна з одного боку, з іншого боку, тим, що мова нотного тексту – це сукупність графічних знаків, що належать до різних кодів (нот, ключів, знаків альтерації, динамічних позначень, позначень темпу, характеру виконання та ін.); інтерпретація має триступеневу структуру – від композитора до виконавця і до слухача, де виконавець виступає спочатку реципієнтом, а потім комунікантом.

Лексеми, що використовуються в нотному тексті визначаємо як вузькоспеціальні терміни на основі таких ознак: віднесеність до окремої галузі знань; однозначність в межах цієї галузі; системність; інтернаціональний характер; стислість. Більшості лексем також притаманні однозначність та відсутність синонімів.

Історія виникнення музичних термінів нотного тексту бере початок з давніх часів – вже в епоху Середньовіччя музиканти намагалися якимось чином позначати темп, а динамічним відтінками велику увагу почали приділяти в XVI столітті представники венеціанської школи. Однак 5 головних видів темпу: *largo*, *adagio*, *andante*, *allegro*, *presto* та 4 додаткових: *larghetto*, *andantino*, *allegretto*, *prestissimo* були визначені Руссо лише у XVIII столітті. Це визначення також зазнавало чималих варіацій у творчості композиторів наступних епох. Основні терміни для позначення динамічних відтінків – *forte* та *piano* – набули широкого використання починаючи з XVII століття, а дійшовши до часів романтизму, їх номенклатура була вже сталою та дуже різноманітною (7 відтінків в сфері *piano* та 6 відтінків в сфері *forte*).

Досліджуючи музичні терміни італійської мови та розглядаючи їх як музичне лексико-семантичне поле, розділене на лексико-семантичні групи, виділяємо окрему групу тих, що використовуються в нотному тексті, яка може бути розподілена на 3 підгрупи: терміни на позначення характеру виконання, динамічних відтінків, нюансів та темпу.

Терміни для позначення характеру виконання музичного твору, за визначенням Л.В. Бетховена, належать до «духу» музики. Зміст більшої їх частини є чітким та відповідає значенню цих лексем в загальноживаній італійській мові, завдяки чому вони з легкістю піддаються перекладу, при цьому не втрачаючи своєї конотації. На відміну від таких термінів, як, наприклад, *adagio* або *allegro*, котрі знаходять різні тлумачення в творах різних композиторів, а іноді навіть в одному творі одного композитора, значення термінів *brillante*, *cantabile*, *dolce* може зрозуміти навіть непрофесійний музикант.

Більшість термінів, що позначають характер, можуть одночасно вказувати на темп, тому що передача емоційного стану, душевного руху завжди пов'язана з певною швидкістю течії музики.

Деякі терміни зазначеної групи мають синтаксичні синоніми. Наприклад, поряд з *dolce* в тому ж значенні використовуємо *con dolcezza*; поряд з *spirituoso* – *con spirito* і т.ін. (Koryhalova 221).

Динамічні відтінки та нюанси є однією з найважливіших умов виразного виконання музики. Динамічними відтінками називають зміну гучності звучання під час виконання твору.

У широкому сенсі динаміка – це будь-які зміни в музичному розвитку, а також їх відображення у сприйнятті. Динаміка позначається дією різних властивостей музичного звуку (висота, гучність, тривалість, тембр) як окремо, так і в комплексі, плавністю або стрибкуватістю, інтенсивністю та частотою змін тих чи інших параметрів. Вона проявляється в мелодії, гармонії, ритміці, темпі, фактурі на різних рівнях становлення музичного цілого (Музыка 174).

Позначення динамічних відтінків зустрічається рідко до початку епохи бароко. Приділяти їм увагу музиканти розпочали лише у венеціанській школі у XVI столітті. Зокрема, Джозеффо Царліно згадує у «Istitutioni harmoniche» (1558) *piano* та *forte*. Однак регулярного використання італійські музичні терміни отримали значно пізніше. Варто зазначити, що англійці вже використовували слова *loud* та *soft*, французи – *fort* та *doux* до того, як італійські терміни *forte* та *piano* почали широко використовуватися у кінці XVII століття. Й. С. Бах використовує динамічні позначки досить нечасто, ? Моцарт зазначає лише найбільш узагальнені, але вже в Й.Гайдна та Л. В.Бетховена масштаб їх використання у нотах значно зростає. Дійшовши до часів романтизму, номенклатура термінів на позначення динамічних відтінків була більш різноманітною та усталеною (7 відтінків в сфері *piano* та 6 відтінків в сфері *forte*) (Koryhalova 88).

До найбільш уживаних термінів на позначення динамічних відтінків можемо віднести такі:

– *Pianissimo (pp)* — клавіш торкаються так слабо, як це тільки можливо, щоб гра не втратила виразності. Носить характер таємничий, містичний та може при довершеному виконанні справити на слухача чаруюче враження луни або музики, що звучить здалеку.

– *Piano (p)* — приємність, лагідність, спокійна байдужість або тихий сум передаються м'яким і ніжним, але вже більш визначеним і виразним дотиком до клавіш.

– *Forte (f)* — передає міць, самостійність і рішучість, проте в рамках сприятливого, без перебільшення пристрасті. *Forte*, як правило, виконується і все, написано в "блискучому стилі" (*brillante*).

– *Fortissimo (ff)* — висловлює наростання радості, горя до шаленства, блиску до бравури »(Alekseev 104).

Темпом називається швидкість виконання музики. Він безпосередньо пов'язаний з характером твору та в більшості випадків вказується на початку партитури. У сфері музично-виконавських вказівок темп є однією з найскладніших тому, що точна кількість темпових ремарок не піддається визначенню. Це є відкритий клас, який постійно поповнюється. За порядком зростання швидкості система головних термінів на позначення темпу включає *largo*, *adagio*, *andante*, *allegro* та *presto*. До темпових позначень також відносять похідні від основних темпів (*larghetto*, *larghissimo* і т.д.), що утворюються шляхом суфіксальної деривації (збільшувальні – *issimo*, зменшувальні – *etto*, *-ino*). Також до основних темпів можуть приєднуватися адвербіальні модифікатори, що доповнюють їх та уточнюють швидкість руху (*allegro assai*, *allegro ma non troppo*) або містять у собі більш точну характеристику виконання (*allegro maestoso*, *allegro con fuoco*). До швидких темпів належать *allegro* (радісно, весело), *vivo*, *vivace* (живо) та ін. До повільних – *adagio* (означає також «вільно»), *largo* (широко) та ін. До помірних (таких, що близькі до нормального пульсу) – *moderato* (помірно), *andante* (крокуючи). Для повернення до початкового темпу використовуються такі позначення, як *tempo I*, *l'istesso tempo*. Для

повернення до темпу, що був перед даним (за умови вживання декількох темпів у творі) використовується позначення *tempo precedente* (Muzyka 542).

Спроби позначити темп здійснювалися ще в середньовічній музиці. Вже в григоріанському хоралі, що датується X століттям, можна зустріти літери *c*, *m* і *t* – скорочення латинських слів *celeriter*, *mediocriter* і *tarditer*, що означають швидкий, середній та повільний темпи. Але ці позначення ще не вважались темповими термінами в сучасному сенсі цього слова. Лише в XVIII столітті Руссо встановлює 5 головних видів темпу: *largo*, *adagio*, *andante*, *allegro*, *presto* та 4 додаткових: *larghetto*, *andantino*, *allegretto*, *prestissimo*. Але і ця класифікація є відносною, оскільки її не дотримувалися деякі композитори, наприклад, Бетховен визначав 4 «головних темпи»: *adagio*, *andante*, *allegro*, *presto*.

Винайдення метроному у 1816 році дозволило точніше вказувати швидкість, що отримало широке розповсюдження (починаючи з творчості Бетховена). Зіставлення метрономічного та словесного позначень темпу показує, що темп залежить не тільки від частоти обчислювальних одиниць, але також від їх вагомості, визначеної в нотних тривалостях, від розміру такта, фактури та ін.. Для композиторів та виконавців (особливо романтиків) словесні позначення є важливішими за метрономічні, від яких у 2-й третині XIX століття композитори майже зовсім відмовилися (Ф. Шопен, Р. Вагнер), однак наприкінці XIX століття метрономічні позначення знову набули вжитку. (Muzyka 542)

Серед найбільш уживаних термінів для позначення темпу можемо виділити такі:

Adagio – основне позначення повільного темпу в музиці, більш рухливого, ніж *largo* але більш спокійного, ніж *andante*. Термін *adagio* поєднується з такими модифікаторами: *adagio assai*, *adagio ma non troppo*, *adagio grazioso* та ін. Термін позначає також характер виконання (повільно, тихо, спокійно), може використовуватися як назва п'єси або частини циклу, що мають зосереджене, поглиблено-філософське значення (наприклад, «Adagio для струнних та органу» Т.Альбініні, «Adagio» Шуберта мі мажор, «Adagio зі струнного квартету №1» С.Барбера). Також терміном *adagio* позначають повільний сольний або дуетний танець в класичних балетах (Buluchevskij, Fomyn 6).

Allegro – позначення швидкого темпу в музиці, більш швидкого, ніж *allegretto* та *moderato*, але більш повільного, ніж *vivace* та *presto*. Застосовується з прислівниками: *allegro assai*, *allegro con brio* та ін. Термін, не втрачаючи свого темпового значення, може слугувати назвою для п'єси або частини циклу, що несуть живий, рухливий характер («Allegro ре мінор для фортепіано» Ф. Мендельсона, «Allegro для фортепіано» О. Скрибіна, «Allegro» Ф. Ліста). Часто є другим розділом у творі, формуючи з повільним розділом певний «диптих» («Allegro для валторни та фортепіано» Ф. Шуберта). Назву мають зазвичай перші частини сонатно-симфонічних циклів (так зване сонатне алегро зустрічається в Бетховена, Гайдна, Моцарта та бінших композиторів).

Andante – позначення помірного темпу у музиці, більш рухливого, ніж *adagio*, але більш спокійного, ніж *moderato* та *andantino*. Модифікатори: *andante cantabile*, *andante con moto* та ін.. Позначає також характер виконання спокійний, розмірений. Серед прикладів того, як термін *andante* використовується для назви п'єси, можемо виокремити відоме «Andante cantabile» з Першого струнного квартету П. Чайковського, «Andante festivo для струнних та ударних» Сібеліуса. У поєднанні зі швидким, енергійним розділом, формує музичний «диптих», прикладом чого може слугувати твір «Andante spianato та великий блискучий полонез» Ф. Шопена). Крім того, в характері та темпі *andante* можуть бути написані повільні частини сонат та симфоній (у творчості Й. Гайдна, В.А. Моцарта, І. Брамса, Ф. Шуберта) (Buluchevskij, Fomyn 17).

Виявляємо всередині зазначених груп поширені парадигматичні відношення. Зокрема, С. Булик-Верхола у своїй праці «Антонімічні відношення в українській музичній термінології» зазначає, що антонімія є важливою ознакою системної організації термінів на рівні парадигматичних відношень, тому що будь-яке явище чи поняття ми сприймаємо глибше та яскравіше, якщо зіставляємо чи протиставляємо його іншому явищу та шукаємо антитези, діаметрально протилежні значення. Дуже показовими є антонімічні відношення серед назв музичних темпів, динамічних відтінків і позначень характеру виконання: синонімічні ряди (*amabile*, *accarezzevole* – «лагідно», *ardente*, *con brio*, *con calore* – «з жаром», *quieto*, *commodo*, *tranquillo* – «спокійно»). Антонімічні пари (*gaio* «радісно, весело» - *lugubre* «похмуро», *serioso* «серйозно» - *scherzando* «жартівливо»).

Термінам на позначення динамічних відтінків не притаманна синонімія, що відображає загальну тенденцію термінотворення.

Для кожного з наведених класифікаторів можуть бути використані адвербіальні модифікатори: *poco*, *assai*, *molto*, *meno*, *non troppo*, *non tanto*, що слугують для уточнення ступеню проявлення темпових, артикуляційних та динамічних характеристик музики (*assai forte*, *più piano*, *meno mosso*, *poco adagio*, *non troppo piano*). Фактично це єдиний мовний контекст, в якому вживають терміни у нотному тексті.

Значення модифікаторів може не завжди бути однаковим в залежності від того, у творчості яких композиторів та в яку епоху ми їх зустрічаємо. Використання слова *poco* не завжди відповідає нормам італійської літературної мови (*poco forte* або *poco allegro* – граматично правильними були б назви термінів *un poco forte* та *un poco allegro* (Koryhalova 252).

Головне питання з приводу використання терміну *assai* полягає в тому, що ми можемо його перекладати з італійської як «дуже» або «досить». Тоді позначення у нотному записі «*allegro assai*» може тлумачитися як «дуже швидко» або «досить швидко», в чому, безперечно існує велика відмінність.

Assai у поєднанні з *allegro* часто використовується віденськими класиками, котрі спираються на суперечливе використання терміну у XVIII столітті. Ускладнюється питання тим, що ми можемо зустріти поряд з *allegro assai* також *allegro molto*. У творчості Моцарта *allegro assai* було дуже швидким темпом, швидшим за *molto allegro*. У його творах стабільно простежуємо таку особливість: *presto* означає «швидко» і *allegro assai* мало відрізняється від нього, але у той же час *molto allegro* трохи повільніший, ніж *allegro assai*, але швидший за *allegro*. Таким чином, Вольфганг Амадей Моцарт визначає темп першої частини своєї Симфонії соль мінор як *molto allegro*, а більш рухливого її фіналу - *allegro assai*. Цікавим є той факт, що композитор закреслив в рукописі спершу проставлене в першій частині *allegro assai*, замінивши це позначення на *molto allegro* (Koryhalova 254).

З використанням таких термінів, як *più*, *meno*, *non troppo*, *non tanto*, *molto* ситуація зрозуміліша, адже ці уточнюючі слова мають більш сталі значення, ніж *assai*. Але в сукупності з термінами, що позначають середній, помірний темп, вони також стають досить невизначеними та несталими. Наприклад, вказівка Брамса *molto andante* в Сонаті, ор. 5 позначає більш швидкий, прискорений крок, бо Брамс тут наслідує традицію середини XVIII століття. Для більшості композиторів наступних епох *molto andante* стає позначенням більш повільного руху. Найчастіше зміст слів-уточнень, що слугують для уточнення термінів на позначення темпу виконання того чи іншого твору, залежить безпосередньо від тлумачення цих термінів. Якщо *andante* сприймається як достатньо рухливий темп, тоді допоміжні для нього *più*, *molto* або *meno* ще більше поживляють його (*più andante*, *molto andante*) або роблять рух спокійнішим (*meno andante*). І навпаки, якщо ми сприймаємо *andante* як спокійний темп, тоді *più andante* здається нам вказівкою на ще більш спокійний рух твору. Безперечно, зрозуміти весь зміст слів-уточнень можна лише завдяки контексту конкретного твору, враховуючи систему виконавських позначень певного композитора в цілому. Прикладом цього може слугувати встановлене значення *assai* по відношенню до *molto* у творчості Моцарта.

ВИСНОВКИ.

Як демонструє дослідження, музичні терміни нотного тексту характеризуються складною багаторівневою семантичною структурою. Зміст термінів на позначення характеру виконання у більшості випадків є чітким, у той час як тлумачення лексем на позначення темпу та динамічних відтінків вимагає ретельнішого дослідження особливостей творчості композитора, котрий їх використовує в тому чи іншому творі. В цілому, більшість музичних термінів італійської мови є однозначними та інваріантними, що притаманно термінології загалом. Складності тлумачення музичних термінів пов'язані з ізолюваністю контексту та поєднанням в нотному тексті кількох кодових систем.

Музичні терміни є невід'ємним елементом нотного тексту, що відіграє важливу роль в процесі формування засад, на яких будується музична композиція, та є посередником між композитором, виконавцем та слухачем. Музичний твір починається з термінів (зазвичай це позначення темпу та характеру виконання твору).

У лексико-семантичній групі термінів нотного тексту вирізняємо такі лексико-семантичні підгрупи: характер виконання, темп, динамічні відтінки, наскрізна група адвербіальних модифікаторів, що виступають єдиним синтаксичним контекстом термінів у нотному тексті. Зазначену термінологію складають якісні прикметники та форми *il gerundio presente* дієслів (*crescendo*, *diminuendo*). Терміни на позначення характеру виконання можуть одночасно вказувати на темп.

Адвербіальні модифікатори виконують уточнюючу функцію, проте двозначності виникають при тлумаченні модифікатора *assai*.

Музична термінологія італійської мови являє собою складну систему понять та характеризується добре розвиненою лексико-семантичною організацією.

ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ ДОСЛІДЖЕНЬ.

Беручи до уваги, що музичні терміни італійської мови продовжують використовуватися у сучасних нотних текстах, а твори композиторів минулих століть, правильне виконання яких, з додержанням того змісту, який був вкладений у твір композитором, без зазначення у них музичних термінів на позначення характеру виконання, темпу, динамічних відтінків, було б сьогодні неможливим, маємо підстави вважати подальше вивчення нашої теми перспективним. В подальшому будуть досліджені інші лексико-семантичні групи поля музичної термінології, їхня взаємодія та особливості узусу.

References

- Buluchevskiy, Jurij, and Vitalij Fomyn. *Kratkij muzykal'nyj slovar' dlja uchashhyhsja. (A short musical dictionary for students)*. M.: Muzyka, 1998. Print.
- Alekseev, Aleksandr. *Yz ystoryy fortepyannoj pedagogyky. (From the history of piano pedagogy)*. K.: Muzychna Ukrai'na, 1974. Print.
- Baranova, Svetlana. *Muzykal'nyj tekst: jazyk, znak, signal, simvol (Musical text: language, sign, signal, symbol)*. *Jelektronnyj nauchnyj zhurnal «Vestnik Omskogo gosudarstvennogo pedagogicheskogo universiteta»(Herald of Omsk State Pedagogical University)* (2007). Web. 22 Nov. 2018.
- Bulyk-Verhola, Sofija "Antonimichni vidnoshennja v ukrai'ns'kij muzychnij terminologii' (Antonymic attitudes in Ukrainian musical terminology)". *Visnyk Nac. un-tu «Lvivs'ka politehnika».Serija «Problemy ukrai'ns'koi' terminologii'» (Herald of the Lviv Polytechnic National University. Series "Problems of Ukrainian terminology")* 842 (2016): 111–114. Print.

- Curinga, Luisa. Enciclopedia dei ragazzi (2006). Web. 22 Nov. 2018.
- Dardano, Maurizio, and Pietro Trifone. *Grammatica italiana con nozioni di linguistica. Terza edizione*. Zanichelli, 1999. Print.
- Kochergan, Mihajlo. *Vstup do movoznavstva: Pidruchnyk. (Introduction to Linguistics: Textbook)*. K.: VC «Akademija», 2005. Print.
- Koryhalova, Nataliya. *Muzykal'no-yspolnytel'skye termyny. Voznyknovenye, razvytye znachenyj y yh ottenky, yspol'zovanye v raznyh styljah (Musical and performing terms. The origin, development of values and their shades, use in different styles)*. SPb.: Kompozytor, 2013. Print.
- Muzyka.Bol'shoj jencyklopedycheskij slovar' (Music.Big Encyclopedic Dictionary)/ gl. red. G. V. Keldysh. M.:* 1998. Print.
- Semchyns'kyj, Stanislav. *Zagal'ne movoznavstvo. (General linguistics)*.K.: VC «OKO», 1996. Print.

Надійшла до редакції 23 листопада 2018 року.

STRUCTURAL-SEMANTIC FEATURES OF THE TERMINOLOGY USED IN THE MUSICAL SCORE

Olga Tolstova, Daryna Nilova

Department of Romance Philology, Institute of Philology,
Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv, Ukraine

Abstract

Background: The question of the distribution of musical terms by semantics and the peculiarities of their use is an actual problem because the Italian musical score terminology is international, it is used in all the modern musical texts, and its interpretation is charged by the isolated syntactic context and combination with other code systems.

Purpose: The purpose of the analysis is to determine the lexical-semantic peculiarities of the Italian musical terminology used in the musical notation; to classify musical terms according to semantics and paradigmatic relations; to determine the features of their use in musical texts taking into the consideration the historical context of the formation of the musical text structure.

Results: Musical terms are an integral part of the musical text, which plays an important role in the communication *between* the *composer*, performer and *listener*.

In the specified semantic group there are 3 lexico-semantic subgroups, namely, lexemes for designation of musical tempo, character of performance and dynamic shades. Lexemes of each group can be supplemented with modifiers, expressed by adverbs, which serve to clarify the degree of manifestation of tempo, articulatory and dynamic characteristics of music.

At the current stage the majority of musical terms of musical score are unambiguous and invariant, which is typical for any terminology.

Discussion: The Italian musical terms continue to be used in modern musical scores, and it is impossible to understand the content of the works of the past centuries composers without taking into the consideration the lexemes for designation of musical tempo, character of performance and dynamic shades. The problem of the musical terminology requires the coverage of different aspects and represent the interest for lexicology, terminology and theory of music.

Keywords: lexico-semantic field, lexico-semantic group, lexeme, term, musical terminology, tempo, character of performance, dynamic shades.

Vitae

Olga Tolstova is PhD in Philology, Associate Professor, Department of Romance Philology, Institute of Philology, Taras Shevchenko National University of Kyiv. Her areas of research interests include lexicology, neology, functional linguistics, cognitive linguistics.

Correspondence: jerga@ukr.net

Daryna Nilova is student of the fourth year undergraduate of the specialty "Italian language, literature and translation", Department of Romance Philology, Institute of Philology, Taras Shevchenko National University of Kyiv, Ukraine, 01601.

Correspondence: dashun4ik31@ukr.net